

Creatie met hindernissen voor Luc Brewaeys

Een weerspannige cellosnaar en dito computer konden niet verhinderen dat Champ d'Action een sterk portret van Luc Brewaeys neerzette.

CONCERT

VAN ONZE MEDEWERKER

MAARTEN BEIRENS

ANTWERPEN | Een vijftigste verjaardag is een mooie gelegenheid om een dwarsdoorsnede van het oeuvre van een componist te geven. Een 'verticale proeverij' zou zoiets in wijnkringen genoemd worden, waarbij de verschillende jaargangen van eenzelfde domein met elkaar vergeleken worden.

Hoewel het 'domein' van het jongste concert van Champ d'Action - de componist Luc Brewaeys - zich meer met whisky dan met wijn heeft verbonden (zijn reeks 'single malt' composities is een van zijn bekendste wapenfeiten), bleek het verjaardagsconcert een interessante formule om zowel veelgeprezen 'grand crus' (zoals *Oban*) als zeldzame 'réserves' (zoals *Les Méandres de la mémoire* of *Il fiume del tempo passava*) op één plek samen te brengen. Met als uitsmijter nog de kennismaking met de nieuwste oogst: het cellowerk *Black rock unfolding*.

Het concert overspande letterlijk twee decennia: van 1989 tot nu, in een interessante mix van solowerken, kamermuziek en ensemblewerk. Meer dan de verschillen tussen oud en nieuw werk, vielen de contrasten op tussen kleinschalig en grootschalig, of eigenlijk zelfs: tussen extraverte en introverte muziek.

Vurigheid

Luc Brewaeys heeft een heel theatrale, expressieve stijl. Nergens kwam dat zo sterk naar voor als in *Oban*. Mooi geholpen door de akoestiek van de Augustinuskerk bouwde Champ d'Action een stralende klank op, waar de felle uithalen en effecten extra vurigheid aan toevoegden.

Maar de andere kant van Brewaeys was even mooi vertegenwoordigd. Bijvoorbeeld in de ongebruikelijke combinatie van piano en blokfluit in *Les Méandres*,

die op een subtiele manier wist te overtuigen. En vooral in de trompetsolo *Si sentiva un po' stanco*, die enkel uit delicate, breekbare details lijkt opgebouwd. Trompettist Alain De Rudder kweet zich met verve van de taak om een ijle en zachte klank vast te houden, vol minutieuze details: het leek zeer on-spectaculair, maar het was hypervirtuoos.

Brewaeys heeft een theatrale stijl, maar kan ook heel subtiel uit de hoek komen

Het hoogtepunt van de avond was *Black rock unfolding*, het nieuwe werk waarin cellist Arne Deforce al zijn duivels mocht ontbinden. Flitsende, furieuze passages wisselen af met fijn aangebrachte kleuren, terwijl een elektronische partij het solowerk tot orkestrale proporties optilde.

Een vlekkeloze première werd het niet, daarvoor was er te veel brute pech mee gemoeid. Eerst dwong een gesprongen snaar Deforce om zijn cadenza te herbeginnen. Eens die cadenza tot een hevig hoogtepunt was gevoerd, liet de elektronica het afweten - het leek een eeuwigheid te duren dat de computer weer aan de praat was, terwijl de cellist met de stijkstok in aanslag zat te wachten.

Toch was dit een memorabele creatie van een sterk werk, dat alle kwaliteiten die Brewaeys' muziek kenmerken in zich draagt: harmonisch razend interessant, gedreven door diabolisch virtuoos cellospel en met een steeds intensere dialoog tussen de cellist en zijn elektronische schaduwen.

Gehoord op 7/11 in Amuz. Nog concerten in Handelsbeurs, Gent en Conservatorium, Brussel.

ONLINE

www.champdaction.be